

РЕШЕНИЕ

№ 1422

гр. София, 01.03.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 25.01.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Аглика Адамова

ЧЛЕНОВЕ: Наталия Ангелова

Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Цветанка Митакева и при участието на
прокурора Димитров, като разгледа дело номер **9922** по описа за **2012**
година докладвано от съдия Наталия Ангелова, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл.228 от Административно –
процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63, ал.1, изр. 2 от Закона за
административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба с дата 19.09.2012г. на "Р. Т." Ад с ЕИК
00064967 и седалище [населено място], чрез упълномощен адвокат М., против
Решение по н.а.х.д. № 12842 / 2011 г. на Софийски районен съд, НК, 2-ри състав, с
което е потвърдено Наказателно постановление /НП/ № 29-000000015 от 04.05.2011
г. издадено от изпълнителния директор на Изпълнителна агенция "Главна инспекция
по труда", с което на дружеството е наложена имуществена санкция в размер на 5
000 лв. на основание чл. 416,ал.5 вр. чл. 414, ал.1 от Кодекса на труда (КТ), за
допуснато нарушение на чл.128,т.2 от същия кодекс.

С касационната жалба се иска отмяна на решението и на НП по съображения за
допуснато неправилно приложение на закона - касационно основание по
чл.348,ал.1,т.1 НПК, относно изводите на съда за законосъобразното ангажиране на
административно-наказателната отговорност на касатора, конкретно се оспорва
приетото, че е налице нарушение, тъй като дружеството било изпълнило
задължението си да начисли трудовите възнаграждения , като е отразило същите във
ведомостите за заплати, но самото изплащане зависело от финансовото състояние
на работодателя, изтъква доводи за стесняване на пазара на предлаганите услуги

(хотелски и ресторантьорство), на органа, издал задължителното предписание със срок за изплащане на възнагражденията, не било известно финансовото състояние на дружеството.

Ответникът - Изпълнителна агенция "Главна инспекция по труда", не е изразил становище по касационната жалба и не е представляван по делото.

Прокурорът дава заключение за неоснователност на жалбата.

Пред настоящата инстанция не са приети доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 от АПК и не са правени искания за това.

Административен съд София - град, IV-ти касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение, съобрази доводите и становищата на страните, и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН, подадена е срещу съдебен акт, подлежащ на касационен контрол, и от надлежна страна, с правен интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана относно основателността ѝ.

Разгледана по същество, касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от АПК и въз основа на фактите, установени от въззивния съд, съгласно чл. 220 от АПК, съдът намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо, като постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, по подадена в срок жалба и от компетентен съд в рамките на правомощията му. Не е налице основание за прекратяване на административно-наказателното производство по чл. 34 ЗАНН или поради погасяване на правото да се санкционира нарушението поради давност.

Така постановеното от въззивния съд е в съответствие с материалния закон относно приетото, че касаторът действително е извършил посоченото в Акта за установяване на нарушение и НП административно нарушение по чл. 128, т. 2 от КТ, като не е изпълнил задължението си да изплати до края на месец февруари съгласно уговореното, начислените трудови възнаграждения за месец януари 2011г., които са начислени по ведомостите за заплати. Нарушението е установено при извършена проверка на 20.04.2011г. от служители на агенцията, за което нарушение е съставен на същата дата акт за установяване на нарушение, въз основа на който впоследствие е издадено и обжалваното пред първата съдебна инстанция НП. Тази фактическа обстановка е установена въз основа на писмените доказателства по административно-наказателната преписка сведения и разплащателна ведомост, описани в НП, както и свидетелските показания на В. В. – актосъставител.

Прието е в мотивите на решението, че тъй като е осъществен състава на нарушението по чл. 128, т. 2 КТ, е приложим чл. 414, ал. 1 КТ в редакцията му след ДВ бр. 58/2010г., съгласно която разпоредба който наруши трудовото законодателство се, ако не подлежи на по-тежко наказание, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 15 000 лв., при което с процесното НП е наложена санкция в размер на 5000 лв. Въззивният съд е приел освен спазване на процесуалните правила и правилно приложение на материалния закон при издаването на НП, без да изложи мотиви относно правилността на размера на санкцията.

Съгласно чл. 218, ал. 2 от АПК, касационната инстанция следи служебно за съответствието на решението с материалния закон.

В НП не са изложени съображения за определянето на конкретния размер на

санкцията - една трета от максимално предвидения размер и значително над минималния. Следва извод, че при определянето на конкретния размер на санкцията не са съобразени каквито и да са обстоятелства. С оглед на липсата на мотиви за определянето на по-висок размер, санкцията е следвало да бъде изменено НП от въззивния съд в частта му за размера на наложената санкция и същата се определи в минималния такъв по чл. 414, ал.1 КТ – 1500 лв. вместо 5 000 лв.

Доводите в касационната жалба са неотнормими към състава на нарушението, доколкото липсата на финансови средства не води до отпадане на задължението за заплащане на трудовото възнаграждение в срок. Съгласно чл. 270, ал.2 от КТ трудовото възнаграждение се изплаща авансово или окончателно всеки месец на два пъти, доколкото не е уговорено друго. Изплащането се извършва лично или на близки на служителя, при негово писмено искане. При изрично писмено искане се предвижда и превеждане на възнаграждението по банков път. Нарушената разпоредба на чл.128, т.2 КТ предвижда, че работодателят е длъжен в установените срокове да плаща уговореното трудово възнаграждение. Изпълнението на това задължение не е поставено в зависимост от каквито и да са условия, които могат да доведат до отлагане на изпълнението му. .

По изложените съображения с издаването на процесното НП законосъобразно е ангажирана административно-наказателната отговорност по чл. 128, т.2 КТ, но поради липса на мотиви за определяне на размера на имуществената санкция, следва да бъде изменено. Обжалваното решение, с което е потвърдено НП следва да бъде изменено и вместо него съдът да постанови посоченото изменение на имуществената санкция. .

Жалбата срещу въззивното решение е частично основателна, и решението следва да бъде изменено.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН, Административен съд – София град, IV-ти касационен състав,

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ Решение по н.а.х.д. № 5208 / 2012г. на Софийски районен съд, НК, 11-ти състав, като

ИЗМЕНЯ Наказателно постановление № 29-000000015 от 04.05.2011 г. издадено от изпълнителния директор на Изпълнителна агенция "Главна инспекция по труда", с което на "Р. Т." Ад с ЕИК 00064967 и седалище [населено място], е наложена имуществена санкция в размер на основание чл. 416, ал.5 вр. чл. 414, ал.1 от Кодекса на труда, за допуснато нарушение на чл.128, т.2 от същия кодекс, като изменя санкцията на 1500 (хиляда и петстотин) лв.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.